

[Poul Møller.]

for hans bemærkninger vedrørende borgerlig straffelovs § 38.

Jeg har forstået disse bemærkninger således, at justitsministeren finder den nuværende regel i § 38 utidssvarende og vanskelig at arbejde med, og at man derfor i administrativ praksis har benyttet sig af benådningsinstitutet i stedet for det, som skulle være hovedreglen efter loven, nemlig prøvelsladelse, når $\frac{2}{3}$ af straffetiden var udløbet. Jeg forstod også, at justitsministeren mente, det var et lovgivningsanliggende, og at man burde ændre loven på dette område. Jeg er enig med ham om, at det er et lovgivningsanliggende, og jeg beder derfor om, at justitsministeren vil være tilbageholdende med at omgå § 38 ved benådningsinstitutets hjælp i fremtiden, indtil dette høje folketing har haft lejlighed til at behandle et lovforslag om en ændring af § 38. Erkender man, at det er et lovgivningsanliggende, bør man ikke fortsætte med en praksis, som er tvivlsom i forhold til straffelovens § 38, men standse denne praksis, indtil folketinget har behandlet et sådant lovforslag.

Jeg tror, at den højtærede justitsminister og jeg kunne diskutere længe om strafformål og om resocialiseringsbestrebelse, men som den højtærede minister nu udtalte sig, er der ikke nogen større afstand mellem vore synspunkter mere. Nu står sætningen ikke længere alene, nu anerkendes både de generalpræventive og de specialpræventive hensyn, altså både hensynet til helheden, til samfundet, ved forebyggelse af forbrydelser, og hensynet til at forebygge forbryderens nye forbrydelser; disse hensyn tilgodeses efter den højtærede justitsministers sidste bemærkninger. Fra vor side er der naturligvis ingen, der er imod, at man forsøger, når folk afsøner en frihedsstraf, at gøre dem resocialiseringsmodne, så de kan glide lettere ind i samfundet igen. Jeg tænkte med min kritik af den benådningspraksis, der har fundet sted, naturligvis ikke kun på den praksis, der har fundet sted i de sidste 2—3 måneder, men på den, der har fundet sted — ja, vel faktisk siden udstedelsen af det cirkulære, som den tidligere justitsminister, Busch-Jensen, udsendte i 1948, og som instituerede en ny praksis på dette område.

Jeg takker den højtærede justitsminister for hans tilsagn om at ville undersøge forholdene på Kjærshovedgaard, og jeg forstår, at den højtærede justitsminister har den opfattelse af strafafsoningen, at der ikke bør være forskel på de vilkår, som landssvigere bliver underkastet, og de vilkår, som almindelige kriminelle fanger bliver underkastet. Får man en ny, moderne opfattelse af, hvorledes fængselsplejen skal være, må den komme alle tilgode og ikke kun landssvigerne.

Jeg skal endelig sige, hvad det ligger hele min gruppe på sinde at få sagt, at vi ønsker, at der i fremtiden bliver skabt ligestilling både vedrørende den formelle fremgangsmåde ved benådninger og vedrørende det tidsrum, der må forløbe, inden benådningen bliver taget op, og at der bliver skabt ligestilling med hensyn til strafafsoningen mellem almindelige kriminelle fanger og landssvigere. Vi har af det, der er sket i dag, forstået — og heri er faktisk alle ordførerne enige med den højtærede justitsminister — at den specielle benådningspraksis for landssvigere er ophørt, og at man i fremtiden ikke foretager nogen favorisering, hverken med hensyn til strafafsoning eller til benådningspraksis overfor landssvigerne. Hvis denne favorisering er ophørt ved folketingsdebatten i dag, har folketinget i denne sag gjort sin gavn.

Bertel Dahlgaard: Jeg har intet at tilføje til de udtalelser, jeg har fremsat tidligere her i dag, og som jeg forstår i det væsentlige kan tiltrædes af den højtærede minister.

Når jeg har bedt om ordet, skyldes det kun, at det ærede medlem frk. Helga Pedersen, forstår jeg, har følt sig ilde berørt af bemærkninger, jeg fremsatte i eftermiddags. Det ærede medlem sagde, at det var formentlig et af mine sædvanlige angreb, jeg havde rettet mod hende. Tænk, jeg husker ikke, at jeg nogensinde har angrebet det ærede medlem. Jeg vidste ikke bedre, end at vi stod på den bedste fod med hinanden. Jeg må gå ud fra, at det ærede medlem forveksler mig med en anden. Det kan i hvert fald ikke betegnes som et angreb, at jeg i dag har sagt; at jeg mener; at skiftende justitsministre, altså også det ærede medlem, burde have orienteret befolkningen med hensyn til de retningslinier, man